

hørende Vedninger med Tilbehør og Materiel, men ogsaa til det Udbytte, som Anlægget ved forsvarlig Drift og med passende Takster kan antages at give." Det forekommer Mindretallet, at naar et saadant Selskab ved Etsproprietationen faar, hvad Vedningerne ere værd, hvad Virksomheden er værd — og vi vide jo alle godt, at naar der eksproprieres, bliver der i Reglen betalt dyrt, og at det er sjældent, at der lides noget Tab derved — er der ingen Grund til ogsaa at tage Udbyttet i Betragtning. Der er endvidere det Spøge derved, at man ikke ved, for hvor lang Tid en saadan Erstatning skal beregnes; skal det være for det enkelte Aar eller for et langt Aaremaal? Et saadant anerkendt Selskab kan jo ganske simpelt slyde sig ind under, at dets Unerkendelse er vedvarende, og som Følge deraf forlange, at Udbyttet for et vist Antal Aar frem i Tiden skal regnes med. Selskabet kan sige som saa: ja, for Djeblikket giver vor Virksomhed saa og saa mange Procent i Udbytte; hvis vi sit udbetalt Værdien deraf, vilde vi kunne faa saa og saa mange Procent, og selvfølgelig maa det overskydende Procentantal for de kommende 10 eller 20 Aar, eller hvor lang Tid, det nu er, Selskabet vil have regnet, tages med i Beregning, kapitaliseres og gøres til en Sum, som hyderligere skal betales. Dette forekommer os at være lidt vel urimeligt, og det har derfor glædet mig, at jeg ved nærmere at undersøge Sagen har overbevist mig om, at den daværende Minister for offentlige Arbejder i Fjor i Landstinget har udtalt sig ganske i Overensstemmelse med mig. Han udtalte sig i Anledning af dette Vædringsforslag af Landstingets Flertal — som altsaa gif ud paa at saa Udbyttet beregnet ved Etsproprietationen, som oven for nævnt — paa følgende Maade — jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse dette lille Stykke, der findes i Landstingstidenden Sp. 1677—78: „Jeg kan med det samme omtale den Erstatningsregel, der under Vædringsforslag Nr. 9 foreslaas af Flertallet, og som gaar ud paa, at ved Erstatningens Fastsættelse skal der tages Hensyn ikke blot til Værdien af de til Anlægget hørende Vedninger med Tilbehør af Materiel, men ogsaa til det Udbytte, som Anlægget ved forsvarlig Drift og ved passende Takster kan antages at give. Det forekommer mig nok, at man her gaar lovkig vidt, og gør det i høf Grad afhængig af, hvorledes vedkommende have forstaaet at udbytte deres Anlæg, naar man skal indløse det paa den her foreslaede Maade. I Djeblikket f. Ets. vilde det blive ganske formidable Summer, man vilde komme

til, naar man skulde til at indløse de private Anlæg for det, som de have givet i Udbytte; thi det er jo vel bekendt, at mange af dem give et overordentligt Udbytte, uden at man egentlig kan sige, at de ere gode; de ere tværtimod ofte af den Bestaffenhed, at Staten ikke kan overtage dem, fordi den ikke kan bruge dem." Man ser altsaa, at den ærede Minister har været ganske af samme Ansættelse, at det er et vel haardt Forlangende, at der, naar Staten skal overtage disse Vedninger, skal tages Hensyn til det Udbytte, som disse Virksomheder have givet. Vi have derfor stillet Vædringsforslaget Nr. 19 om, at § 6, 3dje Stykke udgaar, altsaa det Stykke, der omhandler, at der tillige vil blive taget Hensyn til Udbyttet, og derhos ved Undervædringsforslaget under Nr. 18 villet fastsætte, at de samme Regler skulde følges, som ere foreslaede i den ændrede § 2, nemlig at der skal nedsættes en Vædringskommission til at vurdere Anlægget, og at der „til Grundlag for Vædringen bliver at lægge det Beløb, som Anlægget skønnes i Udløsningsdjeblikket at ville koste fra nyt af, med Fradrag af en passende Godtgørelse for Slid". Dermed kunne Selskaberne formentlig være tjente, og samtidig er Forholdet blevet ordnet saaledes, at Staten ikke foruresettes. — Det er kun disse saa Vædringer, Mindretallet har stillet; i det hele og store sluttet vi os jo til Flertallet, og jeg skal altsaa tillade mig at anbefale Forslaget i det hele med de Vædringer, som ere stillede af det Mindretal, hvortil jeg hører.

N. Andersen: Da jeg ikke har fundet nogen Anledning til at præcisere det Mindretalsstandpunkt, som jeg i Betænkningen har indtaget i et Vædringsforslag, skal jeg satte mig ganske kort og indskrænke mig til blot ved nogle faa Ord at redegøre, hvad der har bevæget mig til at tage denne Særstilling, hvorom henvises til Slutningen af Betænkningens Tekst. Jeg har ikke kunnet blive klar over, at der var nogen Nødvendighed til Stede for at give en almindelig for hele Landet og for al Fremtid gældende Etsproprietationsret til Anlæg af Telegrafer og Telefoner, og hvis en saadan Nødvendighed ikke er til Stede, skønner jeg ikke rettere, end at det saa vil være uforvarligt for Lovgivningsmagten at gøre et saadant almindeligt Indgreb i al Landets Ejendom. En saadan Nødvendighed kan jeg ikke se, der er til Stede, fordi jeg ikke har kunnet faa Djety for, at der er sket noget som helst, der paa dette Tidspunkt skulde umuliggøre eller vanskeliggøre Anlæg af Telegrafer og Tele-